

Uittreksel uit een interview met Mohamed El Bachiri, auteur van "Un jihad de l'amour" (JC Lattès, 2017), een vredesboodschap naar aanleiding van de dood van de echtgenote van de auteur, Loubna, bij de aanslagen van 22 maart 2016 te Brussel.

"Ik voelde de behoefte om te schrijven na de dood van mijn vrouw. In eerste instantie was het als therapie, een soort uitlaatklep. Ten tweede was het schrijven van dit boek ook een manier om haar te eren, zin te geven aan haar dood, en te reageren op de terroristen en al diegenen die ons proberen te verdelen. Het is een boodschap van vrede, liefde, en verzoening die alle verschillende mensen uitnodigt om samen te komen en samen te leven.

Ik had het geluk om met David Van Reybrouck te werken [aan mijn boek]: hij is een buitengewoon persoon. Ik heb ook het voorrecht gehad om enkele heel fijne mensen te ontmoeten die me veel kracht en moed hebben gegeven. En ik denk dat wat me die wilskracht gaf, het geloof was. Ik ben gelovig, ik geloof in God, maar ik geloof ook in de mensheid. Ik heb het geluk gehad om me te interesseren voor al die filosofen, al die leken, gelovigen en niet-gelovigen, die me heel erg geïnspireerd hebben, die me geholpen hebben om naar iets diep universeels te streven, en ik denk dat ik daar vooral kracht uit put.

Via mijn boodschap probeer ik deze kracht over te brengen op andere mensen, zodat ze beseffen dat **het feit dat je anders bent, dat je verschillende culturen en overtuigingen hebt, dat je gelooft of niet gelooft iets moois is**, dat het ons mensen maakt, en ik ben een voorvechter van wederzijds begrip en verschillen. Ik wil niet dat we allemaal hetzelfde zijn, dat is zo saai.

Over het algemeen wordt de boodschap heel goed ontvangen, vooral door jongeren. Er is het getuigenisgedeelte, maar er is ook de boodschap, die des te belangrijker is, namelijk die van tolerantie, die oproept tot empathie, die zegt dat we ons in de plaats van anderen moeten stellen. Het is goed ontvangen en wordt goed begrepen door jongeren. Er is nog werk aan de winkel, want mensen zijn wat ze zijn en vrede is nooit vanzelfsprekend. Het is een cultuur, het is een traditie, het is iets dat we koesteren. En het is onze verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat de wereld die we aan onze kinderen nalaten, en dit mooie België, nog harmonieuzer kan zijn."

.....